

CSitt, CSitt

BECCA FITZPATRICK

finep
selection

PROLOGUS

Loire-völgy, Franciaország, 1565. november

CHAUNCEY EGY PARASZT LÁNYÁVAL MÚLATTA AZ IDŐT a Loire füves partjai mentén, mikor beköszöntött a vihar, és mivel a réten hagyta herélt ménjét, kénytelen volt gyalog visszamenni a kastélyba. Letépett egy ezüstcsatot a cipőjéről, a lány tenyerébe nyomta, aztán figyelte, amint az sáros szoknyájában eliszkol. Végül felrángatta csizmáját, és elindult haza.

Zuhogott az eső a Chateau de Langeais-t körülvevő, sötétbe boruló vidéken. Chauncey könnyedén lépkedett a besüppedt sírokon és a temetői talajon; innen még a legsűrűbb ködben is hazatalált volna, nem kellett félnie, hogy eltéved. Ma este nem volt köd, de a sötétség és az eső így is elég megtévesztő volt.

Chauncey a szeme sarkából mozgást látott, és hirtelen balra fordította a fejét. Ami egy közeli emlékmű tetején első pillantásra angyalnak tűnt, kihúzta magát. Nem volt sem kő, sem márvány, hanem egy fiú, karokkal és lábakkal. Felsőteste és lába csupasz volt, derekán paraszt nadrág lógott. Leugrott az emlékműről, arcába hulló fekete hajáról csöpögött az eső. Bőre olyan sötét volt, mint egy spanyolé.

Chauncey keze kardja markolatára csúszott.

– Ki van ott?

A fiú szája sarkában mosoly bujkált.

– Ne játszadozz Langeais hercegevel! – figyelmeztette Chauncey.

– A nevedet kérdeztem, ki veled!

– Herceg? – A fiú nekidőlt egy kitekeredett fűzfának. – Vagy fattyú?

Chauncey kirántotta kardját a hüvelyéből.

– Ezt vond vissza! Apám volt Langeais hercege. Most én vagyok Langeais hercege – tette hozzá esetlenül, amiért átkozta is magát.

A fiú hanyagul megrázta a fejét.

– A te apád nem az öreg herceg volt.

Chauncey-ban forrongott a düh a gyalázatos sértés hallatán.

– És a te apád? – harsogta kardját kinyújtva. Még nem ismerte az összes hűbéresét, de tanult. Ennek a fiúnak a vezetéknevét az emlékezetébe vési. – Még egyszer megkérdezem – mondta mély hangon, miközben letörölte arcáról az esőt. – Ki vagy te?

A fiú odasétált hozzá, és arrébb lökte a kardpengét. Hirtelen idősebbnek látszott, mint amilyennek Chauncey képzelte, talán egy vagy két évvel is idősebb magánál Chauncey-nál.

– Az Ördög egyik ivadéka – válaszolta a fiú.

Chauncey érezte, hogy gyomrát megmarkolja a félelem.

– Örült vagy – mondta összeszorított fogakkal. – Menj az utamból!

Chauncey lába alatt megingott a talaj. Szeme mögött arany és vörös fények robbantak. Körmét a combjába mélyesztve összegörnyedt, úgy nézett fel a fiúra pislogva és zihálva, és próbált rájönni, mi történik vele. Elméje szédült, mintha már nem ő parancsolt volna neki.

A fiú lekuporodott mellé, hogy belenézhesen a szemébe.

– Most jól figyelj! Meg kell tenned nekem valamit. Addig nem megyek el, míg meg nem kapom. Érted?

Chauncey fogát csikorgatva rázta a fejét, hogy hangot adjon hitetlenkedésének, dacának. Megpróbálta leköpni a fiút, de a nyál végigcsorgott az állán, nyelve nem engedelmeskedett.

A fiú kezével megszorította Chauncey-ét; a belőle áradó forróság megperzselte Chauncey-t, aki felkiáltott.

– A hűségedre van szükségem – mondta a fiú. – Ereszkedj fél térdre, és esküdj meg!

Chauncey azt parancsolta a torkának, hogy harsány nevetésben törjön ki, de torka összeszorult, és csak fuldoklott az erőlködéstől. Jobb térdre megbicsaklott, mintha valaki megrúgta volna hátulról, pedig nem is volt ott senki, és Chauncey előrebukott, bele a sárba. Oldalra dőlt, és öklendezni kezdett.

– Esküdj meg! – ismételte a fiú.

Forróság öntötte el Chauncey nyakát; minden energiáját felémésztette, hogy gyengén ökölbe szorítsa a kezét. Nevetett magán, de nem jókedvében. Fogalma sem volt, hogyan, de a fiú gyengeséget és émelygést fecskendezett a testébe. Biztos, hogy nem is múlik el addig, míg meg nem esküszik neki. Kimondja, amit kell, de szívében eltökélte, hogy elpusztítja a fiút ezért a megaláztatásért.

– Uram, a szolgád leszek – mondta Chauncey epésen.

Akkor a fiú lábra állította.

– Itt találkozunk a héber hónap, Cheshvan kezdetén. Az újhold és telihold közti két hétben szükségem lesz a szolgálataidra.

– *Két... hétig?* – Chauncey egész testében rázkódott a dühtől. – *Én vagyok Langeais hercege!*

– Te egy Nephil vagy – mondta a fiú halvány mosoly kíséretében.

Chauncey-nak már a nyelvén volt a szentségtörő ripszrt, de visszanyelte. Azonban a következő szavait jeges epével ejtette ki.

– Mit mondtál?

– Te a bibliai Nephilim fajhoz tartozol. Az igazi apád egy angyal volt, akit száműztek a mennyből. Félig halandó vagy. – A fiú felemelte sötét pillantását, tekintete találkozott Chauncey-ével. – Félig bukott angyal.

Chauncey tanítójának hangja szivárgott elő elméjének rejtett zugából, ahogy a Bibliából olvas fel. Egy deviáns fajról beszélt, akik akkor teremtettek, mikor a mennyből száműzött angyalok halandó nőkkel háltak. Egy félelmetes és hatalmas faj. Jeges borzongás futott végig Chauncey-n, ami nem volt valami hirtelen változás.

– Ki vagy te?

A fiú megfordult és elsétált, és bár Chauncey utána akart menni, lábai nem engedelmeskedtek. Ahogy ott térdelt és pislogott az esőben, két vastag sebhelyet pillantott meg a fiú mezítelen hátán. Egy fejtetőre állított V-t formáztak.

– Te... bukott vagy! – kiáltott a fiú után. – Letépték a szárnyaidat, igaz?

A fiú – angyal –, akárki is volt, nem fordult meg. De Chauncey-nak nem volt szüksége megerősítésre.

– Ez a szolgálat, amit vársz tőlem – kiabálta. – Követelem, hogy áruld el, mi az!

A levegőben még sokáig visszhangzott a fiú öblös nevetése.

1. FEJEZET

Coldwater, Maine, napjainkban

BESÉTÁLTAM A BIOLÓGIAÓRÁRA, és dobtam egy há-
tast. Valaki a táblára ragasztott egy Barbie babát és a
társát, Kent. Karjaikat összefűzték, és meztelenek voltak, kivéve a
szabadon elhelyezett műleveleket. Fejük fölé rózsaszín krétával a kö-
vetkező vastag betűs szöveget írták:

ISTEN HOZOTT AZ EMBERI REPRODUKCIÓ VILÁGÁ-
BAN (SZEX)

Mellettem Vee Sky azt mondta:

– Pontosán ezért tilos kamerás mobilt behozni az iskolába. Ha
egy ilyen kép megjelenne az eZine-ban, akkor minden bizonyíték a
kezemben lenne, hogy töröltessem az iskolaszékkal a biológiát. És
akkor lenne egy óránk, hogy valami hasznosat csináljunk... mondjuk
kaphatnánk testközeli oktatást cucci felsős fiúktól.

– Most miért, Vee – kezdtem –, meg mertem volna esküdni rá,
hogy egész félévben erre vártál.

Vee lesütötte a szemét, és csintalanul elmosolyodott.

– Itt semmi olyat nem fogok tanulni, amit már ne tudnék.

– Vee? Mint valóságos szűz?

– Ne olyan hangosan! – Pont akkor kacsintott, mikor megszólalt a csengő, és leültünk a helyünkre, közös padunkba.

McConaughy edző belefújt a nyakában himbálózó sípba.

– Helyedre, csapat! – Az edző úgy tekintett a tizedikes biológia oktatására, mintha csak mellékes megbízatás lenne az egyetemi kosárcsapat edzésén kívül, és ezzel mindannyian tisztában voltunk.

– Talán még nem esett le nektek, srácok, hogy a szex több, mint egy tizenöt perces túra a kocsis hátsó ülésén. A szex tudomány. És mi a tudomány?

– Dögunalom – mondta valaki a terem végében.

– Az egyetlen tárgy, amiből megbukok – szolt egy másik.

Az edző az első sort fürkészte, és pillantása megakadt rajtam.

– Nora?

– Valaminek a tanulmányozása – mondtam.

Az edző odasétált, és mutatóujjával az asztalomra bökött.

– És még mi?

– Olyan információ, amit megfigyelésből és kísérletezésből szerzünk. – Csodás! Ez úgy hangzott, mintha a tankönyvünk hangoskönyvéhez jelentkeztem volna meghallgatásra.

– A saját szavaiddal.

Nyelvem hegyével megérintettem az ajkamat, és megpróbáltam szinonimát keresni.

– A tudomány olyan, mint a nyomozás. – Ez meg kérdésnek hangzott.

– A tudomány olyan, mint a nyomozás – mondta az edző, és öszeérintette két kezét. – A tudomány megköveteli, hogy kémekké váljunk.

Ebben a formában a tudomány szinte mókásnak tűnt. De elég ideje jártam már az edző órájára ahhoz, hogy ne reménykedjek túlságosan.

– Gyakorlat teszi a jó detektívet – folytatta.

– Pont, mint a szexben – jött egy újabb kommentár hátulról. Viszszatartottuk a nevetést, míg az edző figyelmeztetően a támadóra szegezte a mutatóujját.

– Ez nem lesz benne a mai házi feladatban. – Az edző újra felém fordult. – Nora, te az év eleje óta Vee mellett ülsz. – Bólintottam, de volt egy olyan érzésem, hogy ennek nem lesz jó vége. – Együtt írjátok az eZine-t. – Megint bólintottam. – Lefogadom, hogy elég sok mindent tudtok egymásról.

Vee megrúgott az asztal alatt, és én tudtam, mire gondol. Arra, hogy az edzőnek fogalma sincs, mennyi mindent tudunk egymásról. És itt nem csak azokra a titkokra gondolok, amiket beleírunk a naplónkba. Vee az én ellentétes ikerpárom. Ő zöld szemű, vidraszőke és pár kilóval több annál, amit molettnek nevezhetnénk. Én sötét szemű, barna lány vagyok, olyan göndör tincsekkel, amik a legjobb vasalónak is ellenállnak. És olyan nyakigláb vagyok, mint egy bárszék. De van egy láthatatlan kötelék, ami szerintünk már születésünk előtt is összefűzött minket. És megesküdtünk, hogy ez a kötelék mindörökké kitart.

Az edző az osztályra nézett.

– Lefogadom, hogy mindenki elég jól ismeri a mellette ülőt. Jó okotok volt oda ülni, ahova. Az ismerőség érzése. Kár, hogy a legjobb nyomozók kerülnek az ismerőset. Az eltompítja az ösztönöket. Ezért ma új ülésrendet készítünk.

Tiltakozásra nyitottam a számat, de Vee megelőzött.

– Mi a fenének? Április van. Vagyis majdnem év vége. Nem állhat elő ezzel a dologgal pont most.

Az edző szája sarkában mosoly bujkált.

– Előállhatok ezzel a dologgal, és a félév végéig így is marad. És ha megbuksz, jövőre is itt leszel, amikor is újra előállok ezzel a dologgal.

Vee szemrehányó pillantással nézett rá. Híres erről a pillantásáról. Ettől mindenki jól hallhatóan felszisszent. Az edző nyilvánvalóan immúnis volt rá, mert a szájához emelte a sípját, és a helyzet megvilágosodott előttünk.

– Minden bal oldalon ülő diák, ez a bal oldal, üljön eggyel előre! Az első sorban ülők, igen, ez rád is vonatkozik, Vee, menjenek hátra!

Vee beledobta a füzetét a táskájába, és behúzta a cipzárt. Beharptam az ajkam, és búcsút intettem neki. Aztán kissé megfordultam, hogy megnézzem, mi folyik mögöttem. Az összes osztálytársam nevét tudtam... kivéve egyét. Azét, aki mellém került. Az edző sohasem szólította fel, és úgy tűnt, a srácnak ez megfelel így. Eggyel mögöttem ült, és hűvös fekete tekintete mindig előremeredt. Én egy pillanatig sem gondoltam, hogy nap nap után csak ül ott, a semmibe bámulva. Gondolkodott *valamin*, és az ösztöneim azt súgták, hogy nem akarom megtudni, min.

Letette a biológiaiönyvét az asztalra, és becsusszant Vee régi helyére.

Rámosolyogtam.

– Szia, Nora vagyok.

Sötét pillantása a vesémig hatolt, szája sarka felkunkorodott. A szívem kihagyott egy ütemet, és abban a pillanatban úgy tűnt, borongós félhomály ereszkedik fölém. Az érzés azonnal el is tűnt, de

még mindig őt bámultam. A mosolya nem volt barátságos. Olyan mosoly volt, ami bajt sejtetett. Sokat ígérőn.

Inkább a táblára koncentráltam. Barbie és Ken furcsán derűs mosollyal bámult vissza rám.

Az edző így szólt:

– Az emberi reprodukció kényes téma tud lenni...

– Fúj! – morogták egyszerre jó páran.

– Megkívánja, hogy éretten kezeljük. És mint minden tudományág, a legjobb megközelítés az, ha nyomozunk. Az óra hátralevő részében gyakoroljátok ezt a technikát azzal, hogy annyi mindent tudtok meg az új partnereitekről, amennyit csak lehet. Holnap hozzatok írásos beszámólót a felfedezéseitekről, és higgyétek el, ellenőrizni fogom a hitelességét. Ez biológia, nem irodalom, úgyhogy eszetekbe se jusson kitalálni a válaszokat. Igazi párbeszédet és csapatmunkát szeretnék látni. – A mondandója végén ott lebegett egy burkolt *vagy különben...*

Teljesen mozdulatlanul ültem a helyemen. A labda a srác térfelén volt – én rámosolyogtam, és tessék, milyen jól sült el. Összeráncoltam az orromat, próbáltam kitalálni, milyen illata van. Nem cigareta. Valami testesebb, markánsabb.

Szivar.

Tekintetemmel megkerestem az órát a falon, és a másodpercmutató ütemére kopogtattam a ceruzámmal. Rákönyököltem az asztalra, államat a tenyerembe helyeztem. Felsőhajtottam.

Remek. Így meg fogok bukni.

Mereven néztem előre, de hallottam, ahogy a srác tolla lágyan sűrődik a papíron. Írt valamit, és én tudni akartam, hogy mit. Csak tíz perce ülünk egymás mellett, és ez nem jogosítja fel arra, hogy

bármilyen következtetést vonjon le rólam. Vettem egy pillantást oldalra, és láttam, hogy már jó néhány sor van azon a papíron, és egyre csak szaporodnak.

– Mit írsz? – kérdeztem.

– És beszél angolul – mondta a srác, miközben leírta a szöveget. Kezének mozgása egyszerre volt lágy és hanyag.

Annyira közel hajoltam hozzá, amennyire csak mertem, és megpróbáltam elolvasni, mi mást írt még, de ő behajtott a papírt, elrejtve előlem a tartalmát.

– Mit írtál? – kérdeztem parancsoló hangon.

Az én üres papíromért nyúlt, és magához húzta az asztalon, majd összegyűrte. Mielőtt tiltakozhattam volna, a tanári asztal mellett álló kukába dobta. Csont nélkül beletalált.

Egy pillanatig a kukára meredtem, harag és hitetlenkedés közt vergődve. Aztán kinyitottam a füzetemet, hogy kitépjek egy másik üres lapot.

– Mi a neved? – kérdeztem, készenlétben tartva a ceruzámat.

Pont időben néztem fel ahhoz, hogy elkapjak egy újabb sötét viгыort. Ez a mostani szinte felhívott, hogy szedjek ki belőle valamit.

– A neved? – ismételtam, azt remélve, hogy csak a képzeletemben halkult el a hangom.

– Hívj Foltnak! Komolyan gondolom. Gyerünk!

Kacsintott, ahogy kimondta, és egész biztos voltam benne, hogy hülyét akar csinálni belőlem.

– Mit csinálsz a szabadidődben? – kérdeztem.

– Nincs szabadidőm.

– Feltételezem, hogy erre a feladatra kapunk jegyet, szóval tegyél nekem egy szívességet!

Folt hátradólt a széken, karját összefonta a feje mögött.

– Milyen szívességet?

Teljesen biztos voltam benne, hogy ez egy célzás, és igyekeztem valahogy témát váltani.

– Szabadidő – ismételte elgondolkodva. – Fényképezek.

Leírtam a lapomra, hogy *Fényképezés*.

– Még nem fejeztem be – mondta Folt. – Jó kis kollekcióm van az eZine egyik írójáról, aki elhiszi, hogy organikus kaját kell enni, titokban verseket ír, és akit kiver a víz arra a gondolatra, hogy választania kell a Stanford, a Yale és a... mi is az a *H* betűs?

Egy pillanatig csak bámultam rá, és megrázkódtam attól, *menyire* fején találta a szöveget. Nem éreztem úgy, hogy egyszerűen ráhibázott volna. *Tudta*. És tudni akartam, honnan – azonnal.

– De nem mész egyik egyetemre sem.

– Tényleg? – kérdeztem gondolkodás nélkül.

Ujjait a székem aljára hurkolta, és közelebb húzott magához. Nem voltam benne biztos, hogy eliszkoljak-e, és kimutassam a félelmemet, vagy unalmat színleljek, de az utóbbit választottam.

Azt mondta:

– Annak ellenére, hogy mindhárom egyetemen boldogulnál, megveted őket, amiért teljesítményorientáltak. Az ítékezés a harmadik legnagyobb gyengeséged.

– És mi a második? – kérdeztem magamban dühöngve. Ki ez a srác? Ez valami idióta vicc?

– Nem tudod, hogyan bízz másokban. Ezt visszaszívom. Bízol te... csak nem azokban, akikben kellene.

– És az *első*? – tudakoltam.

– Nem engeded az életet hosszú pórázra.

– Ez meg mit jelentsen?

– Félsz attól, amit nem tudsz irányítani.

Felállt a szőr a hátamon, és a teremben mintha megfagyott volna a levegő. Normális körülmények közt odamentem volna az edzőhöz, hogy megkérjem, készítsen új ülésrendet. De nem hagyhattam, hogy Folt azt gondolja, meg tud félemlíteni. Irracionális késztetést éreztem, hogy megvédjem magam: akkor és ott elhatároztam, hogy amíg ő nem hátrál meg, én sem fogok.

– Meztelenül alszol? – kérdezte.

Majdnem rátva maradt a szám, de uralkodtam magamon.

– Majd pont neked fogom elárulni.

– Jártál már agyturkásznál?

– Nem – hazudtam. Az az igazság, hogy az iskolai pszichológushoz, dr. Hendricksonhoz szoktam járni. Nem az én választásom volt, és ez nem olyasmi, amit bárkivel is szívesen megvitattam volna.

– Csináltál már valami törvénybe ütközőt?

– Nem. – Az, hogy alkalomadtán megszegem a sebességkorlátozást, nem számít. Nála nem. – Miért nem kérdezel valami normálisat? Mondjuk... hogy milyen zenét hallgatok?

– Azt nem kérdezem meg, amit magamtól is ki tudok találni.

– Nem tudod, hogy milyen zenét hallgatok.

– Barokkot. Nálad ez a rendről, az irányításról szól. Lefogadom, hogy... csellózol. – Ezt úgy mondta, mintha a levegőből olvasta volna ki a választ.

– Nem igaz. – Újabb hazugság, de azért kirázott a hideg. Most komolyan, *ki* ez a srác? Ha azt is tudja, hogy csellózom, mi más tudhat még?

– Ez mi? – Folt a csuklóm belső részéhez érintette a tollát. Ösztönösen elhúzódtam.

– Anyajegy.

– Olyan, mint egy sebhely. Hajlamos vagy az öngyilkosságra, Nora? – Tekintete az enyémbe kapcsolódott, és éreztem, hogy nevet.

– A szüleid együtt vannak, vagy elváltak?

– Anyuval élek.

– Apu hol van?

– Az apám tavaly ment el.

– Hogy halt meg?

Hátrahőköltem.

– Megölték. Ez magánügy, ha nem haragszol.

Elhallgattunk, és a metsző él Folt tekintetében mintha kissé ellágyult volna.

– Biztosan nagyon nehéz. – Úgy beszélt, mint aki komolyan gondolja, amit mond.

Megszólalt a csengő, mire Folt talpra ugrott, és elindult az ajtó felé.

– Várj! – szóltam utána. Nem fordult meg. – Bocsi! – Már kint volt az ajtón. – Folt! Nem mondtál magadról semmit!

Megfordult, és elindult felém. Megfogta a kezemet, és ráfirkantott valamit, mielőtt eszembe jutott volna elhúzódni.

Ránéztem a piros tintával írt hét számjegyre a tenyeremben, és ökölbe szorítottam a kezem. Meg akartam neki mondani, kizárt, hogy csörögjön ma este a telefonja. Meg akartam mondani neki, az ő hibája, hogy az egész időt az én kikérdezéseimre használta el. Egy csomó mindent akartam, de csak álltam ott, mint akinek elvitte a cica a nyelvét.

Végül azt mondtam:

– Ma este nem érek rá.

– Én sem. – Elvigorodott, és már ott sem volt.

Földbe gyökerezett lábbal emésztgettem a történeteket. Folt szándékosan pazarolta el az időt, hogy kikérdezzen? Hogy *megbukjak*? Azt hiszi, hogy egy rövid vigyorral jóváteheti az egészszet? *Igen*, gondoltam. *Igen, így van.*

– Nem foglak felhívni! – kiáltottam utána. – Nem... soha!

– Befejezted a cikket a holnapi határidőre? – Vee volt az. Odajött hozzám, közben jegyzetelgetett a füzetébe, amit mindenhová magával vitt. – Én azon gondolkodom, hogy az igazságtalan ülésrendekről írok. Egy olyan lánnyal kerültem párba, aki azt mondta, hogy ma reggel ért véget a tetűkúrája.

– Az új párom – mondtam, és a folyosóra mutattam, Folt hátára. Bosszantóan magabiztos volt a járása, az a fajta, amelyikhez fakó póló és cowboykalap dukál. Folt nem viselte egyiket sem. Ő olyan sötét farmer-sötét ing-sötét csizma típusú srác volt.

– A végzős? Gondolom, előszörre nem tanult elég keményen. Vagy másodszorra. – Vee mindentudó pillantással nézett rám. – A harmadik alkalomnak varázsa van.

– Kiráz tőle a hideg. Tudta, milyen zenét szeretek. Gondolkodás nélkül azt mondta, „barokk”. – Nem igazán sikerült utánoznom mély hangját.

– Ráhibázott?

– Tudott még... más dolgokat is.

– Mint például?

Felsóhajtottam. Több mindent tudott, amit szerettem volna nyugodtan átgondolni.

– Hogy hogyan lásson belém – mondtam végül. – Meg fogom mondani az edzőnek, hogy vissza kell cserélnie minket.

– Gyerünk! Hasznát vehetném a következő eZine-os cikkemhez. „A tizedikes visszavág.” Vagy ami még jobb: „Az ülésrend arcul csap”. Mmm. Tetszik.

A nap végén én voltam, akit arcul csaptak. Az edző lehurrogta a kérésemet, hogy gondolja át az ülésrendet. Úgy látszik, Folthoz ragadtam.

Egy ideig.